

lúcida bruixa amb gran seguretat, i les actuacions de la resta de l'elenc vénen a confirmar el bon ofici i el moment de maduresa en què es troba la companyia.

Si bé pel que fa a interpretació és gairebé impossible trobar un paper que faci trontollar el conjunt, en l'apartat vocal no es pot afirmar el mateix. Certament, tots i cadascun dels actors reciten i canten de manera clara i amb bona dicció la difícil partitura de Sondheim, però hi va haver veus que van brillar especialment per sobre d'altres. A part de Mone, de solvència àmpliament contrastada en aquest àmbit, va sobresortir molt positivament l'actuació vocal d'Anabel Totusaus, la

qual amb la seva veu càlida i plena de matisos va construir una fornera de gran presència escènica. Per contra, l'actuació de Gisela va resultar força irregular, sobretot en aquells trams de la partitura on es requeria una flexibilitat vocal notable.

Amb tot, aquest *patchwork* de contes ideat pel tàndem Sondheim-Lapine i dut als escenaris catalans magistralment de la mà de Dagoll Dagom, esdevé un dels grans espectacles de la temporada. Malgrat la seva durada, de dues hores i mitja, és altament recomanable per a tots els públics. I vet aquí un gos i vet aquí un gat, que aquest conte s'ha acabat!

Avantguarda i tradició

Ester Vendrell i Sales

Impressing the Czar, de William Forsythe. Ballet Reial de Flandes. Coreografia: William Forsythe. Direcció artística: Kathryn Bennets. Música: Tom Willems, Leslie Stuck, Eva Crossoverman-Hecht i Ludwig van Beethoven. Decorats: Michael Simon. Vestuari: Ferial Simon. Assessorament tècnic: Olaf Winter. So: Bernhard Klein. Producció: Ballet Reial de Flandes. Creació de W. Forsythe pel Ballet de Frankfurt, 1988. Recreació exclusiva pel Ballet Reial de Flandes des del 2005. Teatre Lliure, Sala Fabià Puigserver, 27 i 28 de febrer de 2008.

Impressing the Czar, títol amb el qual William Forsythe va presentar el 1988 el quartet de peces que inclouen *Potemkin's signature*, *In the middle of somewhat elevated*, *La maison de mezzo-prezzo* i *Bongo Bongo Nageela &*

5Mr. Pnut goes to the big top, pot ser considerada com la declaració de principis formals, estètics i estilístics que identifiquen el seu treball i també com el darrer exponent de la tradició coreogràfica del Ballet, que remun-

tariem a Marius Petipa i al qual *Impressing the Czar* fa al·lusions directament. Estructurat a manera de «deconstrucció» d'un ballet clàssic en quatre actes, *Impressing the Czar* respon amb ingeni i humor a l'estructura de juxtaposició d'actes teatrals i abstractes que trobem en clàssics com *El llac dels cignes*, però des de la perspectiva coreogràfica i artística de finals del segle xx.

Fidel a les seves arrels així com al seu context contemporani, Forsythe se serveix de l'influx del teatre-dansa alemany —fervescent en els vuitanta— per presentar-nos un primer acte en clau teatral, absurd, amb reiterades cites i al·lusions al ballet i formes

clàssiques, on combina lèxic dansístic sobre puntes, danses cortesanes i *performance* a manera de collage compositiu. El segon acte, *In the middle of somewhat elevated* (concebuda i estrenada pel Ballet de l'Opera de París el 1987 i que coneixem en la interpretació de Sylvie Guillem), obra en si mateixa de tall abstracte, porta la «fiscitat» del llenguatge i postulats del neoclassicisme del ballet heretats de Balanchine fins a extrems mai vistos fins aleshores: velocitat, risc, precisió, polirítmia i composició multifocal. La música electrònica de timbres metàl·lics de Willems, així com l'estètica dels ballarins enfundats en mallots verd metàl·lic (que s'acosta a l'estètica xarona

■ *Impressing the Czar*, de William Forsythe. Direcció: Kathryn Bennetts.
(Johan Persson)

i *kitsch*) envoltats per un clímax lluminós lúgubre, marcaran «escola» i el segell Forsythe/Ballet de Frankfurt, fins al desmembrament de la companyia.

El tercer acte es pot interpretar com un intermedi performàtic a l'estil més dadà, per anticipar la provocació que culmina en un acte de dansa pura, on quaranta ballarins —simulant el cos de ball— ballen a l'uníson una dansa rítmica, eclèctica, amb aires afro i pop, gran sentit de l'humor i un vestuari per sucar-hi pa: uniformes col·legials amb faldilla prisada, mitjons blancs i perruques a l'estil Marilyn Monroe.

Un collage, i un pastitx de recursos, cites i al·lusions que fan de W. Forsythe el coreògraf de ballet postmodern per antonomàsia i que marquen l'inici d'una trajectòria.

Aquesta obra reposada íntegrament i en exclusiva pel Ballet Reial de Flandes —que defensa amb rigor i una qualitat tècnica excel·lent—, és un «clàssic» de la coreografia de fi de segle, així com un referent de tota una generació coreogràfica, que com és tradicional, arriba amb vint anys de retard a la nostra ciutat, i per tant sense haver deixat l'empremta necessària en la creació local.

Juvenil i distreta

Maria-Josep Ragué-Arias

Una cara nova, de Miquel Casamayor. Grup: La Trilateral. Direcció: Teresa Vilardell. Repartiment: Òscar Kapoya, Aina Ripol, Maria Cirici, Núria Satorra, Pep Mogas. Nou Tantarantana Teatre, del 29 de febrer al 23 de març de 2008.

Miquel Casamayor i Teresa Vilardell són els qui van presentar aquell famós *Tira't de la moto* i també *Línea roja* que connectaven amb dramaturgies europees, amb l'esperit de la gent jove dels anys vuitanta. Juntament amb Fina Rius van fundar l'any 2004 el grup La Trilateral, que resi-

deix a Arenys de Mar. Ara han presentat a Barcelona el seu darrer espectacle, *Una cara nova*.

Es tracta d'un espectacle també de caire juvenil, amb uns personatges estrambòtics i un argument dislocat que vol mostrar la situació de molts joves d'avui i també la falsedat del